

TEMELIE, MIHAELA

Afecțiunile bucale și remediile naturale / Mihaela Temelie.

- Ed. a 2-a. - Bacău : Rovimed Publishers, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-583-811-6

616.31

615

Copyright©ROVIMED PUBLISHERS

Editura și autorul nu răspund pentru eventualele reacții adverse sau efecte nedorite, rezultate în urma respectării sugestiilor, în urma administrării preparatelor și a dozelor sau în urma aplicării metodelor de tratament prezentate în această carte.

Toate problemele legate de sănătatea dumneavoastră trebuie discutate cu un medic specialist. Este o dovadă de înțelepciune să cereți o a doua sau chiar o a treia părere.

ROVIMED PUBLISHERS

Războieni Nr.8/B/17/600031

Bacău, România

Tel.: (+4234) 537 441

Fax.: (+4234) 515 300

e-mail: editura@rovimed.com

www.rovimed.com

MIHAELA TEMELIE

biolog

AFECȚIUNILE BUCALE

ȘI

REMEDIILE NATURALE

Respect pentru oamenii și țara

omului, Editura Didactică și Pedagogică,
București, 1982.

*** – Plante medicinale folosite în prezent,
Editura Medicală, București, 1983.

*** – Flora României, vol. XIII, Editura
Academiei, București, 1976.

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
CUVÂNT ÎNAINTE	7
NOȚIUNI GENERALE DESPRE AFECȚIUNILE BUCALE	10
• Descrierea cavității bucale	10
• Inflamația	16
Inflamația acută	17
Inflamația cronică	19
• Infecția	20
Infecții micotice cronice	21
Candidoza	21
Glosita rombică mediană	22
Infecții virale	23
Herpes	23
Oreionul	25
• Stomatite	26

omului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1982.

*** – *Plante medicinale folosite în prezent*, Editura Medicală, București, 1983.

*** – *Flora României*, vol. XIII, Editura Academiei, București, 1976.

CUPRINS

PREFAȚĂ 5

CUVÂNT ÎNAINTE 7

**NOȚIUNI GENERALE DESPRE
AFECȚIUNILE BUCALE** 10

- Descrierea cavității bucale 10
- Inflamația 16
 - Inflamația acută 17
 - Inflamația cronică 19
- Infecția 20
 - Infecții micotice cronice 21
 - Candidoza 21
 - Glosita rombică mediană 22
 - Infecții virale 23
 - Herpes 23
 - Oreionul 25
- Stomatite 26

AFECTIUNILE BUCALE ȘI REMEDIILE NATURALE

● Afta	34
● Caria dentară	35
Complicații locale	39
Complicații de vecinătate – Sinuzita	42
Complicații la distanță	45
● Parodontopatiile	45
Gingivite	47
Parodontite	48
● Inflamația glandelor salivare	50
Parotidita epidemică	51

**CUM ȘI DE CE SE ADMINISTREAZĂ
PLANTELE MEDICINALE** 52

● Din farmacia verde în farmacia casei	52
● Forme farmaceutice de administrare ale plantelor medicinale	54
● Principiile active ale plantelor medicinale	59

**AFECTIUNILE BUCALE ȘI
REMEDIIILE NATURALE** 65

● Abcesul dentar	65
● Afte	67
● Candidoza	69
● Cariii dentare	71

● Gingivita	71
● Glosita rombică mediană	74
● Herpes	77
● Stomatite	79
● Afecțiuni ale glandelor salivare	82
● Crăpături în colțul gurii	82
● Nevralgia	83

IGIENA BUCALĂ 88

**ACȚIUNEA ȘI PROPRIETĂȚILE
TERAPEUTICE ALE PLANTELOR
MEDICINALE** (dicționar cu termeni
folosiți în această lucrare) 91

BIBLIOGRAFIE 98

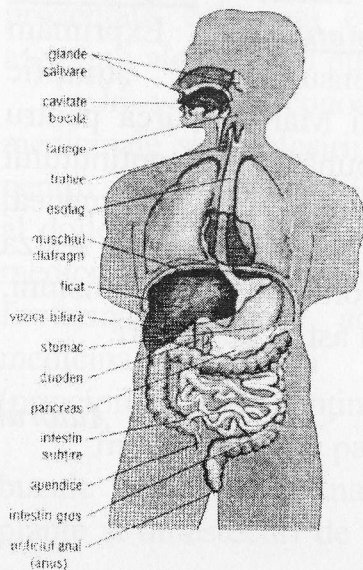
NOȚIUNI GENERALE DESPRE
AFECȚIUNILE BUCALE

Descrierea cavității bucale

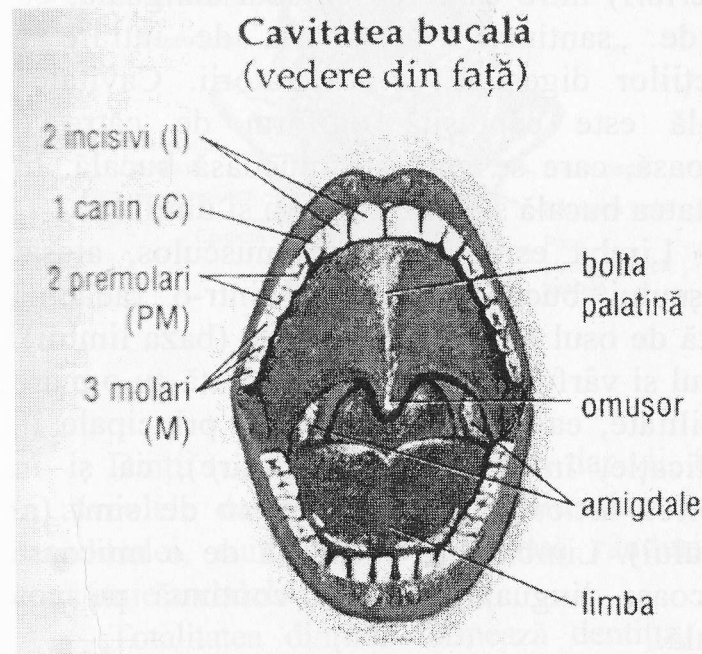
Complexul de organe care asigură alimentelor transformările fizice, chimice și mecanice ale, în scopul asimilării lor ca și al eliminării reziduurilor, formează aparatul digestiv.

El este format din tubul digestiv și glandele anexe (ficat, pancreas, glande salivare). Tubul digestiv este format din mai multe segmente, diferite ca structură și funcție: cavitatea bucală, faringe, esofag, stomac, intestin subțire și intestinul gros.

Cavitatea bucală, primul segment al tubului digestiv, este delimitată de cinci pereți: unul

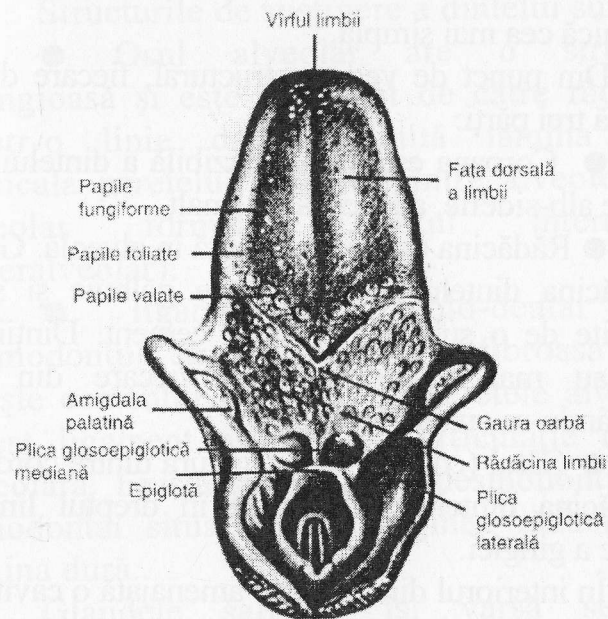
anterior – buzele, doi laterali – obrazii, unul inferior – planșeul bucal, unul superior – bolta palatină alcătuită din palatul dur (osos) și vâlul palatin prelungit cu omușorul.

Gura (cavitatea bucală) este împărțită de către arcadele dentare în două compartimente: unul anterior arcadele dentare, vestibulul dentar, și altul înapoia arcadele, cavitatea bucală propriu-zisă. Aceasta comunică prin

Respe orificiul bucal cu exteriorul, iar posterior comunică larg cu faringele prin istmul bucofaringian. Aici se pot observa: omșorul (lueta sau vulva), suspendat de vălul palatin, iar lateral, cei doi stâlpi palatini (anteriori și posteriori) între care este situată amigdala, cu rol de „santină” la poarta de intrare a infecțiilor digestive și respiratorii. Cavitățile bucale sunt căptușite uniform de către o mucoasă, care se numește mucoasă bucală. În cavitatea bucală se găsesc limba și dinții.

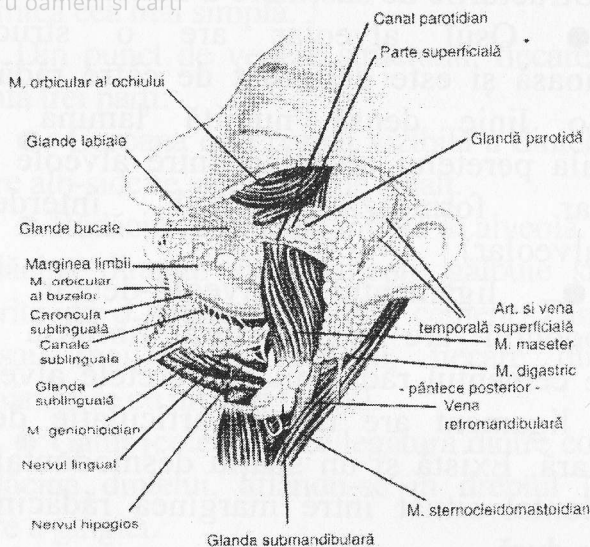
Limba este un organ muscular, atașat planșei bucale și format dintr-o rădăcină fixată de osul hioid și mandibulă (baza limbii), corpul și vârful (apex) limbii. Dotată cu o mare mobilitate, ea îndeplinește roluri principale în masticare, în deglutiție (înghițire), ca și în vorbirea articulată; este și organ de simț (al gustului). Limba este acoperită de o mucoasă (mucoasa linguală) care o continuă pe cea bucală.

Dinții (odonții), organe dure, dar vii, fixați în alveolele dentare ale maxilarului superior și mandibulei, sunt dispuși pe două rânduri, ce constituie arcadele dentare.

Totalitatea dinților formează dentiția, care este temporară sau de lapte și cuprinde 20 dinți (apăruți între 6 și 15 ani) și permanentă cu 32 de dinți. După forma și caracterile individuale ale dinților, se deosebesc patru feluri de dinți: incisivii – 8, caninii – 4, premolarii – 8, molarii – 12.

Ca model de descriere generală a unui dinte, referirile se fac la un incisiv, deoarece are schema

Inflamația

Inflamația constituie, în general, o modalitate de apărare a organismului prin neutralizarea și limitarea efectelor unor agenți inflamatori. Uneori efectele reacțiilor inflamatorii pot fi dăunătoare prin declanșarea unor fenomene de hipersensibilitate sau prin sechele cicatriciale ale procesului de vindecare.

Inflamația poate fi definită ca o reacție complexă a țesuturilor față de acțiunea unor stimuli nocivi, cu manifestări locale și uneori cu efecte sistemice ca: febră, leucocitoză (creșterea

peste valorile normale a leucocitelor în sânge), tulburări metabolice etc.

În patologia umană cauzele cele mai comune ale procesului inflamator sunt: bacteriile patogene și toxinele lor, infecțiile virale și parazitare, agenții fizici: căldura, frigul, radiațiile ionizante și ultraviolete, traumatismele, reacții de hipersensibilitate, de exemplu complexe antigen – anticorp, produșii chimici de origine endogenă: colesterol, acid uric etc.

Din multitudinea factorilor cauzali ai infecției, cei mai importanți sunt infecția microbiană și toxinele bacteriene.

După durata răspunsului inflamator se recunosc două varietăți principale: acută și cronică. Între aceste două forme există diferite grade intermediare, cu reacții inflamatorii de intensități variabile (inflamație subcutanată, inflamație subcronică).

Natura inflamatorie a leziunilor este indicată prin folosirea sufixului „-ită”: de exemplu: apendicită, meningită, enterită etc.

Inflamația acută

Inflamația acută are o durată relativ scurtă, fiind caracterizată prin reacții corespunzând

semnelor cardinale descrise de Celsus (sec. I î.e.n.): *calor, rubor, tumor, dolor, functio laesa*.

Căldura locală (*calor*) se datorează ridicării temperaturii locale cu 1-2 grade Celsius, ca urmare a creșterii vitezei de circulație a sângelui la nivelul zonei afectate.

Roșeața locală sau eritemul (*rubor*) corespunde vasodilatației și hiperemiei active.

Tumefacția locală (*tumor*) a țesutului este dată de trecerea plasmei din vasele sanguine în țesut și formarea edemului inflamator.

Durerea locală (*dolor*) este consecința excitării terminațiilor nervoase prin presiunea exercitată de acumularea de lichid în țesut, ca și prin acțiunea și activarea unor mediatorii chimici din lichid (histamină, metaboliți etc.).

Tulburările funcționale (*functio laesa*) se exprimă prin reducerea sau suprimarea proprietăților funcționale ale țesutului afectat (reducerea unor produse de secreție, a contractiei fibrei musculare etc.).

Caracterul și intensitatea reacțiilor în inflamația acută sunt condiționate de o serie de factori: natura, virulența, cantitatea și durata de acțiune a agentului patogen, calea de pătrundere, de organele sau țesuturile afectate, de starea sistemului de supraveghere imunologică a organismului afectat.

Abcesul. Abcesul dentar. Procesul de inflamare acută este determinat, în general, de infecții bacteriene (streptococul piogen, stafilococul auriu, pneumococul). Prin invazia bacteriană locală a țesutului leziunile inflamatorii se extind, ducând la formarea unei cavități (cavitatea abcesului) care conține puroi. Dacă acțiunea agenților microbieni încetează prin mecanisme naturale de apărare sau prin administrarea de substanțe antibiotice, extinderea abcesului se oprește și cavitatea abcesului devine limitată de un strat de țesut. Abcesul cu o evoluție îndelungată devine, astfel, delimitat de un țesut dens, care se îngroașă progresiv pe măsură ce bacteriile persistă în puroi, constituind un abces cronic închistat. Acesta, dacă nu este drenat spontan sau terapeutic, poate să persiste luni și chiar ani de zile.

Inflamația cronică

Inflamația cronică se caracterizează printr-o evoluție naturală mai îndelungată (de luni sau chiar ani de zile), fiind determinată de stimuli inflamatori persistenți cu o virulență și patogenitate mai scăzută.

Granulomul infecțios reprezintă un focar